

Egyetem

A SZEGEDI FELSOŐOKTATÁS INFORMÁCIÓS HÁTTÉRMAGAZINJA

„A hallgatók sportolási igényei a kötelező testnevelés órákon kívül is komolyak” – beszélgetés Szabó Józseffel

Egyetemünk egészségéért felel, hiszen 1993-tól a József Attila Tudományegyetem Testnevelés Tanszékének a vezetője volt, az integráció után, 2001-ben pedig a Hattyas sori Egyetemi Sportközpont vezetője lett. Már gyermekkorában is a sportban képzelte el magát elsősorban oktatóként, ezért a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola elvégzése mellett aktívan atlétizált és kézilabdázott is. A végzés után, egy kis középiskolai kitérőt követően, visszatért a Testnevelési Tanszékre, ahol 1993-ig dolgozott, főleg a kézilabda oktatásának területén. Szakértelmét elismerve két Universiádén is megbízták a magyar női egyetemi kézilabdaválogatott vezetésével.

– *Gyermekévei is a sport jegyében teltek?*

– Oroszházi gyerek vagyok, és ifjú koromban arrafelé is léteztek még grundok, játszótérek, ahol eltölthettük a szabadidőnket. Az iskolában csak délig tartott a tanítás, ezért utána egyből rohantunk az utcára és rúgtuk a bőrt, fogócskáztunk, vagy éppen fára másztunk. Ez szerintem nem újdonság, mert vidéken egy kisvárosban akkor csak így teltek egy gyermek napjai. Nagy volt a mozgásigé-

nyünk, és ezt a szabadban kiélhettük. Az általános iskolában ugyan atlétizáltam és kézilabdáztam, de komolyabban csak akkor kezdtem el sportolni, amikor felvettek a Táncsics Mihály Gimnáziumba, ahol tradicionálisan jó sportélet volt. Ott egyébként Gyetvai György tanított, aki később itt a főiskolán a főnököm és kollégám lett. Róla feltétlenül meg kell említenem, hogy nagy lendülettel szállt be az iskolai sportéletbe, folytatta az elődei

által megkezdett munkát (Glózik Pál, Szabó László), ezért komoly szerepe volt abban, hogy onnantól kezdve szinte minden szabadidőmet a tornateremben és a pályán töltöttem. Sokszor elbújtattak bennünket az osztályfőnök elől az ugrószekrényben, nehogy elzavarjon bennünket készülni az érettségire.

– *Sportoló akart lenni, vagy inkább testnevelő tanár?*

– Nem szerettem nagyon szenvedni az edzéseken. Persze jó érzés volt a dobogón állni, de azért nem mindenáron. A vízváltó kérdést a főiskolai diplomám megszerzése után hozta el az élet. Ekkor kellett döntenem: testnevelő leszek, vagy kézilabdázni fogok. Azt feleltem Kovács Iván tanár úrnak, az akkori NB I-es Volán edzőjének, hogy csak akkor megyek kézilabdázni, ha nem kapok tanári állást. Mivel felvettek a Madách Utcai Általános Iskolába, pedagógus lettem. Szerencsére az ottani igazgató szeretete a sportot, így utólag azt mondhatom, jó helyre kerültem. Egyébként a tanításban nagyobb fantáziát láttam, mint a sportolásban, ezért is jelentett külön örömet számomra a munkalehetőség.

– *Hogyan került Orosházáról Szegedre?*

– Ennek családi okai voltak. Édesapám itt kapott állást, utána ideköltözött a család is. Bár a jelentkezésemet a TF-re adtam be, végül a családdal közösen úgy döntöttünk, inkább a Juhász Gyulára jövök továbbtanulni. Ezt a döntésemet nem bántam meg a későbbiek során sem, mert a testnevelői karrierem szempontjából nagyobb képzést kaptam itt a főiskolán. Persze ifjú tanárként én is ugyanúgy szenvedtem, mint a tanítványaim. Huszonevesen is részt vettem az órák menetében, amelyekből volt bőven egy héten, délután sportfoglalkozásokat tartottunk, a hétvégéken pedig versenyekre vittük a gyerekeket. Ez azt eredményezte, hogy fizikailag sokszor többet kellett teljesítenem, mint anno sportolóként. Ezentúl másból kellett kihoznom a maximumot, de nekem sem volt szabad elfáradnom. Aztán a következő állomást újra a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola jelentette. Az általános iskolai „időszakom” alatt is tartottam a kapcsolatot a főiskolával, és amikor 1976-ban megüresedett egy állás a kézilabda területén, megpályáztam, és felvettek tanársegédnek a Testnevelési Tanszékre.

– *Az Ön élete több szálon kötődött az Ady térhez...*

– Különleges emlékek fűznek ehhez a helyhez, hiszen annak idején még ott felvételiztem atlétikából, és a vizsgám remekül sikerült, hiszen magasugrásban egyéni csúcsot ugrottam száznyolcvanhat centivel, és akkoriban ezzel az eredménnyel a legjobbnak bizonyultam Szegeden. Aztán '93-ban átkerültem az egyetemre, és ekkor különleges feladatot kaptam, ugyanis én feleltem a létesítmény működtetéséért és fejlesztéséért. Sajnos ez egy rendkívül értékes terület volt, sokat kellett volna befektetni, hogy fejlődjön, erre pedig nem igazán volt pénze senkinek. A lakosság és az egyetemisták is nagyon szerették, de az utóbbi időkben már borzasztó állapotok uralkodtak az Ady téren, ezért két lehetőség adódott: egy több százmillió befektetéssel megújítani az objektumot, vagy – ami végül megvalósult – egy új hellyel kiváltani a

régit. A döntés után az egyik szemem sírt, mert elvesztettük az Ady teret, a másik viszont nevetett, mert ha nem valósul meg a TIK építése, akkor az egyetem sem kapott volna egy jobb minőségű és kulturáltabb sportlétesítményt.

– *Hogyan lett az Egyetemi Sportközpont vezetője?*

– Kírtak egy pályázatot 1993-ban a JATE Testnevelési Tanszékének vezetői pozíciójára, és az akkori rektor, Csirik János felkért, hogy pályázzak az állásra. Így kerültem az Ady térre. Az integrációs folyamat pedig hosszú évekkel ezelőtt elkezdődött az egyetemen, és gyakorlatilag már a '95-96-os tanévben közös programokon dolgoztunk a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolával, és a többi karral is (SZÉF, SZOTE). Amikor 2000-ben megvalósult az egyetemi-főiskolai integráció, az egyetem vezetése a párhuzamosságot megszüntető lépéseket tett, és közös nyelvoktatást, valamint testnevelési központot alakított ki. Ekkor jött létre a sportközpont a Hattyas soron, amelynek szintén pályázat útján lettem a vezetője.

– *Milyen változást hozott az egyetem és az Ön életében ez a költözés?*

– Az új feltételekkel a hallgatók igényeit jobban ki tudjuk elégíteni, és ez bizonyos mértékig őket is motiválja a sportolás és a mozgás irányába. Ha több lenne a fedett létesítmény, akkor nyilván még többen jönnének mozogni. Az lenne nagy húzóerő, ha saját uszodával is rendelkezne az egyetem. Az én életem annyiban változott meg, hogy a „jugus” időszakomban még edzősködtem a megyei NB I-es kézilabdacsapatoknál, és a főiskolának is éveken keresztül volt egy nagyon jó másodosztályú női kézilabdacsapata, amellyel foglalkoztam.

Nyertünk Magyar Egyetemi – Főiskolai Bajnoki címet is. Két Világ-bajnokságon, 1994-ben és '96-ban én töltöttem be a magyar egyetemi-főiskolai női kézilabdaválogatott edzői posztját, és egy negyedik, valamint egy hetedik helyet szereztünk. Ekkor együtt dolgozhattam többek között Deli Ritával, Sugár Tímeával, Németh Helgával és Balogh Beával, akik

a későbbiek során szép karriert futottak be. Sajnos '93-tól, amikor átkerültem az egyetemre, már le kellett mondanom a rendszeres edzésekről és a hétvégi meccsekről, mert egyszerűen nem fért bele a programomba.

– *Hogy látja: mennyire tudta befolyásolni, meghatározni az egyetem sportéletét?*

– Mi azért vagyunk a kollégákkal, hogy a hallgatók igényeinek megpróbáljunk maximálisan megfelelni, illetve próbálunk meg olyan dolgokat is nyújtani, amelyek lehet, hogy eszükbe sem jutnának. Például szeptembertől megteremtettük a golfozás feltételeit, és azon is dolgozunk, hogy a falmászást is egy-két éven belül oktatni lehessen nálunk. Az utcasportoknak is lehetőséget kívánunk adni, ezért engedtünk be az udvarra most triál-kerékpárosokat. Természetesen a kari rendezvényeket, bajnokságokat, utcai futóversenyeket is támogatjuk. Próbálunk partnerek lenni a diákokkal, de elégedettek nem lehetünk, mert az intézményi és az anyagi feltételek is jóval elmaradnak a nyugati felsőoktatási intézmények lehetőségeitől. A hallgatók sportolási igényei a kötelező testnevelésórakon kívül is komolyak, ezt alátámasztja, hogy a tornatermeink hétfőtől péntekig az órák után késő estig tele vannak. Persze szerepet játszik ebben az is, hogy beengedtük a divatsportokat az egyetem falai közé, például a capoeirát, a hip-hop táncot és még számos nem klasszikus értelemben vett sportágat.

– *A szabadidejét is sportolással tölti?*

– A következő időszakban szeretnék többet horgászni, mert erre most túl kevés időm jut. A másik dolog, amire mindenképpen több időt fogok fordítani, a középiskolai tanulmányaimmal van kapcsolatban, ugyanis négy plusz két osztályos gimnáziumba jártam, és bútorasztalos végzettségem is van. Ezt akarom kamatoztatni, és régi bútorok felújításával szeretnék foglalkozni. Az utóbbi években egyébként hetente egyszer-kétszer teniszezem, illetve szoktam néha kocogni, s konditeremben is megfordulok néha. Biciklizni is jó volna már újra, úgyhogy elő kellene vennem a kerékpáromat is...